

РЕШЕНИЕ

№ 2487

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **503** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. Б. Х., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-432/30.12.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата за международна закрила на жалбоподателя като явно неоснователна.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, поради противоречието му с материалния закон и допуснати процесуални нарушения. Твърди се, че изводите за липса на вътрешен въоръжен конфликт и на високи нива на безогледно насилие са немотивирани и взаимопротиворечащи си. Сочи се, че причината за исканата закрила е несигурната обстановка в А. и заплахата за живота и сигурността на жалбоподателя поради нестихващите военни действия между проправителствените сили и талибаните. Твърди се, че анализът на обстановката в А. е повърхностен и не почива на общодостъпна информация, като от съдържанието на решението не се установява какви източници са използвани. Сочи се, че административният орган не е изпълнил задължението си да вземе под внимание всички относими факти, свързани със страната по произход.

Ответникът – интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС, представляван от юрк. Ч., моли жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана, тъй като лицето не е заявило да е преследвано на основанията,

предвидени в ЗУБ.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От М. Б. Х. е подадена молба за предоставяне на закрила вх. № РД09- ВР-1766 от 16.12.2020 г. на РПЦ – С.. На същата дата чужденецът е регистриран като лице от мъжки пол, [дата на раждане] в провинция Н., А., гражданин на А., етническа принадлежност - пащун, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По време на проведено интервю, отразено в протокол рег. № УП 6606/16.12.20 г., търсещият закрила е заявил, че е роден и е живял в П.. Преди шест месеца напуснал нелегално П., заминал за Турция и след това за Гърция. В Република България пристигнал по нелегален път преди три месеца, тръгнал към В., където полицията го задържала, като правил опит да отиде в С.. Чужденецът е заявил, че се стреми да отиде във Франция, защото иска хубав живот. Посочил е, че напуснал П. заради вражда между близките му за земи, но той лично не е имал проблем с никого, не е бил арестуван или осъждан, както и не е имал никакви лични проблеми в държавата си по произход.

С оспореното в настоящото производство решение № УПВР-432/30.12.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, е отхвърлена молбата за международна закрила на М. Б. Х., на основание чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Интервюиращият орган е приел, че молбата е явно неоснователна, тъй като чужденецът не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на ЗУБ. Изложени са мотиви, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., като посочената от молителя причина за напускане на страната му по произход не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Интервюиращият орган е приел, че от разказа на чужденеца се установява, че той не е бил заплашван, насилван или изтезаван. Посочил е, че липсата на основание за предоставяне на закрила се потвърждава и от факта, че чужденецът е имал намерение да премине нелегално през нашата територия за друга държава и не е поискал закрила своевременно в България, а едва след задържането му от властите. Формиран е извод, че кандидатът е икономически мигрант, а не лице, нуждаещо се международна закрила. Изложени са мотиви, че чужденецът не е бил принуден да напусне държавата си по произход по причини, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, като не е заявил спрямо него да са били осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова. Посочено е, че чуждият гражданин представя бежанска история изцяло изградена на базата на предположения и вероятности и не твърди спрямо него да са предприети някакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Формиран

е извод, че действителният мотив на М. Б. Х. за напускането на А. не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а желанието му да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Изложени са доводи, че за М. Б. Х. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, тъй както чужденецът не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Интервюиращият орган е изложил мотиви, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че чужденецът е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, предвид което е прието, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ. Случаят е разгледан от административния орган и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Извършена е преценка на актуалната обстановка в А. въз основа на справка с вх. № МД 595/02.11.2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС и е прието, че страната не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, органът е приел, че не следва насилието там да се определя като безогледно. Посочил е, че атаките от страна на талибаните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Формиран е извод, че за М. Б. Х. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за закрила и в тази част е неоснователно.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - В. А. - П., определена за интервюиращ орган със заповед № РД 05-786/09.12.2020 г. на председателя на ДАБ – МС, съобразно правомощията и в срока по чл. 70, ал. 1 ЗУБ. Решението е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Решението е издадено на основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, след като интервюиращият орган е приложил ускорена процедура и е приел, че молбата е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, които разпоредби регламентират основанията за отхвърляне на молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна: когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и ал.9, съответно по чл. 9, ал. 1, б и 8 и чужденецът /1./ се позовава на основания извън предмета на този закон; /2./ не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ

за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Липсват доказателства или заявени от чужденеца твърдения за физическо насилие или друг вид преследване, както от официалните власти, така и от други неправителствени организации или групировки. Изрично оспорващият е заявил, че не е бил арестуван, съден или осъждан, както и че не е имал никакви проблеми както в страната по произход, така и в П., където е живял. Още повече самият той е заявил, че целта му е да стигне до Франция, тъй като иска по-добър живот. Споделя се от съда изводът на интервюиращия орган, че посочените факти и обстоятелства сочат, че М. Б. Х. е икономически мигрант и причините да напусне П. се основават на желанието му за по-добър живот във Франция, а не на осъществено спрямо него преследване по смисъла на ЗУБ.

Посочените от жалбоподателя причини за желанието му да получи закрила не са сред основанията, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Чужденецът не твърди мотивирано наличието на проблеми с властите в А. и/или да са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. При проведеното интервю чужденецът не е заявил, каквито и да е данни за осъществено спрямо него насилие в А..

Въз основа на данните, съдържащи се в приложената по делото справка вх. № МД 595/02.11.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, се установява, че някои области в А. се намират извън правителствения контрол, а антиправителствените сили, вкл. и талибаните, създават свои системи за правосъдие и сигурност. Въоръжени бунтовнически групи продължават да извършват сериозни атаки срещу цивилни и срещи лица, свързани с правителството. Правителствените сили, съдействайки си с международни хуманитарни организации, се опитват да предоставят закрила и помощ на вътрешно разселените лица, бежанците, завръщащите се бежанци и други заинтересовани лица. Налице е и сключено с талибаните споразумение за установяване на мир в страната. Така обобщена, информацията, съдържаща се в представената по делото справка, сочи, че ситуацията в А. продължава да е тежка, налице са данни за въоръжени конфликти и атаки, но не обосновава извод за наличие на безогледно насилие, което да налага предоставяне на международна закрила на жалбоподателя независимо от липсата на доказателства за лично засягане.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, съответно че молбата на оспорващия е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. Х., гражданин на А., срещу Решение № УПВР-432/30.12.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: